

ЈАДАЦ

НЕДЕЉА

Облачи се лично отац, на свадбу ће – да запева.
Мати скаче, џеп пришива, марамицу меко свија.
Ћаћа виче: Брже, брже, десна, лева, десна, лева!
Мајка кончић црн удева ко питома кућна лија.

Све трепери, кућа дише: Ој, отац се на пир спрема!
Греда шапће, димњак жмирка, у авлији пас се чешка.
– Додај пиштољ, црна жено, за ципеле где је крема?
Поцупкује Равијојла, у покрету сва се мрешка.

Кад се снабде свим што треба, отац засја сав у лицу.
У комаду шпигла гледа да л се длака брка дигла.
Ако јесте: Дај маказе да мандркнем издајницу!

Све у реду. Трк на свадбу. Чека плећка, пива кригла.
Мати стоји ко стожина напред куће у смирају,
с пода диже ситну длаку и стеже у загрљају.

БОЖЈИ БАНКЕТ

Било лето, био живот: низа гроце клизи шљива,
чарапуши у пролазу испод сукње нешто свира:
сиротан се на бостану наместио па призива,
бициклиста стиже отац, склањајте се да паркира!

На небу се слике слажу, душу љубе Божја уста,
анђеоска пљушти милост на кошчице, на телеса,
располућен облак дише: вазноси ме сила пуста,
зрака сунца попут конца пришива ме уз небеса.

На земљици, пред дућаном, намигују барабини:
сваки цевчи своју росу из чокања од пет пара,
провинцијска царевина успомене своје слини.

О, ракијо, цигерушо, ти којом се живот чара,
не дај да се Божји банкет испретура у вртаче,
не дај своду да се спусти и пригњечи посматраче.

ЋИЛИМ-НЕБО

Врели катран, пресе, ваљци – завичајна ренесанса,
пола куће, цврчи трава: тако хоће инжењери,
шиба цеста, шуште паре: заиграјмо преферанса
– та морају лудовати у бараци пролетери!

Смртни дани, апсурд раја, уштројени протестанти,
ћилим-небо над пољупцем, стручак цвећа у бензину,
на ђубришту сиротиња, за шалтером интриганти,
Карењина кува чорбу, Петруњела у казину.

Нигде моћних витамина, идеала ни за лека,
сува ребра, очи дрежде, трбух кичму облизује,
Божја рука дотиче ме у молитви издалека,
ћаћа пијан, матер сузи, муња тајну исписује.

ЦИЛИТ-СЛИКЕ

Гром спаљује, пашче јурца: од трњине зебу зуби,
пекмез крчка, сврака писка̂: од детињства навек учим,
јаук-небо, каца пуна: живичицу отац руби,
рујна псовка, цвет крај бритве: на басамку дебо Турчин.

Па попара и цицвара, ђувегија штоно пуца,
лупа ноге уз ојкачу, стрип-шкатуља, пар куглица,
славни еглен ђед-комите уз ракију кад замуца,
фрк анђела, амблем фирме и у сузи шест звездица.

Све меркало једно дете упишано и врљаво
на обали уз брзаке које дирка млинско коло:
клен до клена на површи – спрам те слике све прљаво,
на главу је страшно дерле – препливало живот голо!

ЗАВИЧАЈНИ ГРОХОТ

Сањам плеву, шило, јарам, заставице првомајске,
пролетере на бициклу и фабричке колутове
коксног дима пред олују, испечени ћерпич, даске,
скислу маглу, картон-прозор, очев пиштољ и прутове.

Рингловане приземљуше пуне врлих картароша,
у врбаку курветине с провинцијским агентима,
танак шајтов испресецањ жилетима џепароша,
бапске приче родољуба о планинским аветима.

Видим брашно у цементу, го уштипак и попару,
флаше брље, куку, бунар, бездан-жабу насред стола,
грохот газде преко пруге и сенку му ко утвару,
сиротињске туче ноћу и апсурдни убод вола.

НОЋНА ТУЧА

Кад удари уја у врат, када севну каприц-речи,
кад устукну три сестрице, кад у шаке пљуне ћаћа,
када насред јаме-куће сто на мајци се попречи,
када прво није друго, кад се друго првог лаћа:

Тада, тада, мили Боже, мутне жиле зароморе,
јекне топот ноћне туче, разбуца се бисер-лампа,
тада очи страшног оца о несрећи проговоре,
о оживљку из детињства: посред леђа удар крампа!

ЈАДАЦ

У димним сам завесама насрчко се сличурина,
пионирске пево химне са штафетом у ручици,
китио се паучином политичких причурина,
шамаран сам иза ува: носим разрез на губици.

Гацо сам кроз режим-блато што замеси школа нова,
месечину пеко с мућком па мирисо на узглављу,
распириво у животу идеални прашак снова,
препродаво празну сламу, чешљо краљу гриву лављу.

У собичку где се мемла пакује у реум-шкриње
мљацкао сам што се могло: јадац-кости, чварке, диње.
Спадао сам са сећије поребарке сред кухиње
кад у зору јогун-оца хапсиле су аветиње.

ЖИВ

Да ли знадеш емпирију јавне слике данашњице?
Сијају ли јоште негде из детињства батерије?
Зашто тамо оног цара прескочисмо годишњице?
Рођен? Умро? Жив? Болестан? Које кашљеш бактерије?

У орбити песме човек из Библије проклет куља,
градиш чардак, рушиш стену, у раду си страшан тукмез,
ортодоксна завештања пропагираш као хуља,
гуташ кнедлу, доприносиш, задовољно лижеш пекмез.

Ипак, ипак ствари иду, мењају се сијалице,
свака светлост на свој начин обасјава образине:
Из пећине кад изађеш и помолиш тавно лице
сасуће се градитељи пустошене постојбине.

ТИ, АЛАРМНИ УРЕЂАЈУ

О, репризе свакодневне низ калдрме кад мандрљам
и набијам кондицију за сутрашње опет ништа,
кад из главе испарава ђаво маште и кад срљам
у тугу и лавиринте опеваног чистилица.

Цврчи данак, тигањ скаче: кувари се узмували,
ветар брашно развејава, сузне очи месе тесто,
у балканскоме казану шефови су ускували
мућак-јаја стара, оче, годиница пуних петсто.

О, дангубе и мамлази, о, власници помрчина,
ти, алармни уређају што на додир певаш химну,
о, ледене представнице изумрлих језичина,
ја, господар писмености, развејавам маску димну.

ПРИБОР ЗА НЕСРЕЋУ

Масне паре, црни нокти, бургијаши и брабоњци,
беле љубе, златне кјове, мирнодопско једно: Аман!
Пасје месо и сурутка, бакар-звона и прапорци,
смртовнице и скалпели – за несрећу прибор таман.

Које време сликам, баја? Какву чиним керефеку?
Шта ти мислиш, крвопијо, да л и мене жмарци једу
када справљам леден-песму за интимну апотеку?
Између нас вучем црту: Хитро додај школску креду!

Њушка ми је сасвим чиста, ево, видиш како пева.
Време крчи, гонг удара, са катанца капље рђа,
лице бледо као виме, у утроби Господ сева:
Погледај ме, окади се, не плаши се светогрђа!

У ДРЖАВИ ГИЗДАВ РАСКОЛ

Ноћни пазар, лажна роба, лопуже и карневали,
потоп вести, кич, макљажа, курве, терор, солдатеска,
кикот раје, зеленаши, народи се узмували,
концерт-свирке, паразити и честитке из Унеска.

Опружам се у нехају, голотрбу милким децу,
шљапајући улицама на живот се обрушавам,
бабице и породиље марширају ка месецу,
но, не марим, добро ми је – на јастуку јаве књавам.

Цркле светле узданице, изгорели календари,
ћумур кисне пред шупама – ваздух суши радијатор,
у држави гиздав раскол – тумаче га опсенари,
а ја зарад мира свога постах чисти провокатор.

ПОД ЧАДОРОМ

Ено орла, ево пушке! Ено брата, ево дима!
О, мајчице, створитељко сладоледа и барута,
реци, мама, ко то брља, под чадором шта не штима?
Ево вина, реденика! Ено чизме и пршута!

Јањичарско вижле цичи, препливава дуплу Саву.
Коњичка се морнарица утрпава у тенкове.
Мармелада прокувала – малтерише брат ми главу:
из шињела краде тугу, ватру, фарсу и лекове.

Неки трабант – пљунут ћаћа – обезнањен глас свој диже:
Похаро сам пола среза, нема силе да ме шутне!
Он ће химну да отплаче, брљотине да полиже,
ордење ће да претопи, под цигеру нож да тутне.

ТИКА-ТАКА ИГЛА ПЕВА

Долиј бензин, паралиши, зариј драчу у слабину,
лизни огањ, пљуни отров, очерупај истиницу,
љусни меко, придигни се, сипај снове у главину,
винтај шију, вежи пупак, додај брату исписницу.

Узбибана домовина, претучене очи цакле,
један јаран изјавио да ће јести и олово,
тика-така игла пева, Божје су ме руке такле:
Због оваквих ујдурмина и његов је син болово.

Цичи химна, народ брекће, узјахује тама сунце,
сто топуза на једнога, на огњишту пева туга:
Дај канције и синцире, нанишани у врхунце!
Лажи роља татамата и слугиног слуге слуга.

НЕ ОТВАРАЈ ВРАТА НОЋУ

Шарене су реченице у којима отров мири.
Ко исплази језик први у дупе ће ићи с њиме.
О, мистични команданте, дај песмицу ти засвири
од које ће да замрзне и прокључа Божје име.

Опатрни, измигољи, склони уво с пушкомета,
пери ноге у лажима, прелиј воду у мој лавор,
ступи на свет с љубичицом: пендрек стоји сред букета,
не отварај врата ноћу: поздравља те хаос мајор!

Разапињи палачинке, мењај слану мармеладу,
сакриј метак као дрогу – у шупљину – да се ветри,
кркај, љуби, зановегај, шаљи памфлет на параду:
у гаћама недостају твог свитњака цели метри.

ПЕСМА СТАРА

Котрља се човечуљак – ено ће у крило Бога.
Зуб се клима у вилици: опомиње песма стара.
Бураз бије пô родбине. Коњ на крави покрај стога.
Уперена пушка дими, живот се ко сукња пара.

Страва, тајна, циганија, зазубице, сјај скалпела,
уз клисуру бежанија, пресечене куцавице,
лапус вође, дроб на штрањи, одапета лети стрела,
пропагандне преметаљке, политичке муцавице.

Ко пас дахће државица, на Балкану ништа ново,
носић чешка нови ћесар – акрепи му лижу мудро,
ноћ, бламажа, коло беде, устав скраја мртав чово:
Справљај, мајко, колевчицу и одинај дивно чудо!

ЛЕЛЕК-ЉУБА

Војничина (у држави где се кува лелек-чорба)
шета с руком на крстима, угланцане чизме носи:
Ја не био... то сам што сам... од данас је моја борба
... обућемо сви освету таман у рат ишли боси!

То слушала бела љуба, напућила усне росне:
Мила дико, шта лапрдаш, већ те чуло пола Босне,
де повуци егленчину, омириши моје скуте,
не дођеш ли под димије, распустићу све регруте!

РАЧУН

Драга моја постојбино, уплашено копрц-јаре,
за спас твоје лабрњице ја списаћу силне паре,
вождов свитњак и брабоњке, крштеницу и магаре,
основаћу и институт Политичке игре старе.

Светску штампу окитићу јоргованом и уштипком,
почастити мрског врага комовицом са урликом:
Нек се сладе држављани, нек ликују језик-браћа,
о рачуну брину Савез, Штаб, Секција, лично Ђаћа.

ИСПОВЕСТ

У мраморној заветрини командант се исповеда:
Љубио сам и стрељао, ангажован био врло,
набациво униформе на медведе и говеда,
не дај боже да сагледаш пода мноме шта је мрло.

Убеђиво туђу мајку да за сина раку спрема,
чачко јањад у зубима, скриво се у увалама,
у народу кад сам лаго нисам знао шта је трема,
свагда био и остао чауш, дијак, врдалама.

Сто вагона ордења сам оставио свом народу
да претапа у ђинђуве, химне, зајам и трикове,
да *чим прије* споменике поисправља свом изроду:

Ја на лицу носим тајну, огрешења и пликове.
Што сам реко и чинио, што градио и палио,
не узмите за озбиљно, геније се и шалио.

Причала ми два ујака да о њему мало знадем:
никад није био оно у народу што за њ кажу,
тај је мењо личне карте као своје личне гарде:
погледај му зечје усне – чим затрепте, намах слажу!

Баш о њему, ево, риљам удворичку сонетчину,
о крваву петокраку гледам да се не огрешим:
све ме румен засакаује, стид избија на перчину.

Склањам очи, дишем брзо: страшну личност, јао, дрешим.
Ова рука што исплаче и о цару сада каже
неће моћи да избришу ни његове вечне страже.

СРЕМСКИ КАРЛОВЦИ

С Афродите пао малтер, керче куња иза крста,
ни Аполон нема главу, богу фале четри прста.

Подлокана чуци црква, иза школе вири флаша,
разбијено сто прозора, накресана три бирташа.

Месни бећар плази језик, општинари крију плату,
на отпаду сиротиња: има лајсни на отплату!

Литургијска лети грудва из онога златног века.
Мичи око: Опомена! Може главу да уцмека.

Које ли је ово место? Бог га спусти са небеса!
Што га нису окречили после ратног урнебеса?

Објашњења нека стоје: Ко ће коме да верује?
У Мушицком куца Бранко, а векови хује, хује...

ПРОЧИТАН СИ

Неке приче класне, а опасне,
нећеш моћи сервирати брату,
њега мотре патроле обласне,
микрофон је уграђен на спрату.

Ни лецима, ни курирском свитом,
нећеш моћи доставити шифру,
прочитан си, опасан ко питон,
поседујеш забрањену цифру.

НАРОДНО ЗДРАВЉЕ

Беше сајам и на њему лица,
излог ћуди, застрашени писци,
слего с народ, пала љута тмица,
по књигама кажипрст-отисци.

Неписмени широм памет соли,
Јевропа се у језику мрешка,
из опанка дисиденти цмоле:
ружичаста времена су тешка.

Сјај корица, лоша коректура,
ћирилица, украсна заглавља,
едицију инспектор растура
зарад чистог народнога здравља.

БАСНА

На сећији полего је целац,
масне даске и ексери шкрипе,
ове песме дични земљоделац
узјахо је музине парипе.

Пуста оста калдрма сећије,
на њој снови не коте се више,
сред небеса, из Божје бусије,
земљоделац басну, канда, пише.

Наравоученије се крави,
из облака ситне речи росе:
Ако ти се кад ради о глави
ти вериге остави, не бој се!

НА ФРОНТУ

Јогуним се и даље на фронту,
накострешен окидам по ћорку,
непријатељ навршава стоту:
штета га је скинут о мом трошку.

У битку ме убацио други,
за њ ратујем и марширам чило,
рапортирам свом рођеном слуги,
не знам, не знам како се то збило.

Ипак нешто Божје и херојско
штити ме од дилетантске ватре,
нешто вражје, апсолутно коњско,
склања ме у закулисне шатре.

БУЊИШТЕ

Балаво моје штиво,
коленце дечје бело,
све што је Бого скриво
сонет је овај сплело.

Ни женско око крупно,
ни топот коња вранца,
ни руком кад сам лупно
и кидно са катанца –

– ништа ме спасти неће,
никакав отров сјаја,
ничије красно смеће,

ама баш ништа, баја,
ништа ме неће, ништа,
отерати с буњишта.

ГОРИВО

О, мили часи ткања
срцем што пише чило
и туче попут маља
по свему што се збило.

Милујем мрљу тинте,
кољем се с бољим сутра,
пискарам, дакле, финте
с нешто куражног путра.

Гориво ствари тиња,
опроштај тера сузе:
Онај сам што главиња

кроз глапње опште Музе.
Мене не пита нико
на ово да л сам свико.

ТМА И ТУШТА

Лазу Костићу

Издрандан се Лазар спушта
низ сунчеве биљур-лотре,
размичу се тма и тушта
да их Лакан све не потре.

Овом свету баш на вољу
није Лазо био мио,
мед сладио вучјом сољу
а пред цара го ступио.

О, да му је Ленка данас
на рођендан да је љуби,
да растури цели Парнас

на ком пише: Ти ме уби!
Истина је, драги жбири,
из Лакана Бого вири.

НЕБЕСА

Ал сам спискао дане
у којим певаше ноћ,
алај сам пао с гране
радоснице у немоћ.

Ал сам се лепо хтео
склонити мајци у сеф,
животу маћи вео
ал ми је био ћеиф.

Ал првô небо ме узе
да другом подигнем храм
у којем трећег сузе
на четврто лићу сâм.

ОДА ЈЕЗИКУ

Мој Господе, апсолуте, повлачим се један корак,
пред тобом се умањујем, на твој скуту извињавам,
теби штрикам успаванку, за те справљам овај ћорак,
о, језиче, напасниче, твој ангажман искијавам.

Цицибане, оштроконцо, светковино сред сахране:
драги оче, опрости ми, целивај ми поскок-ране,
римуј очај са тријумфом, одброји ми лупеж-дане,
изувам се у твој храму и бос шљапам до кафане.

Управице моја војна, твој ми режим годи врло,
заштитниче Бога самог којег је штошта трло,
месечино, филијало, ти, пољупче што ме роди,
хај, излишна кундачино, батинај ме док ти годи.

Па да сам и Чаушеску, а и Лењин у изгнанству,
да сам процеп у цветању, паралелна сила снова,
да сам пиштољ друга њиде, Хомеини у пијанству,
ништа не би равно било теби који ждереш слова.

Буљубашо, торокушо, убризгана Божја шифро,
скоројевић, ево, пише и варира вештац теме,
о, самоћо, убој-кости, у лелеку наџак-цифро,
окани се мог имена, уништићу твоје семе.